

4 ΤΡΟΧΟΙ

ΤΕΥΧΟΣ 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1971 ΔΡΧ. 10

Τέστ: 2.000 χλμ. με μία Λάντσια Φούλβια.


**Σιτροέν DS21,
VW - Πόρσε 914**

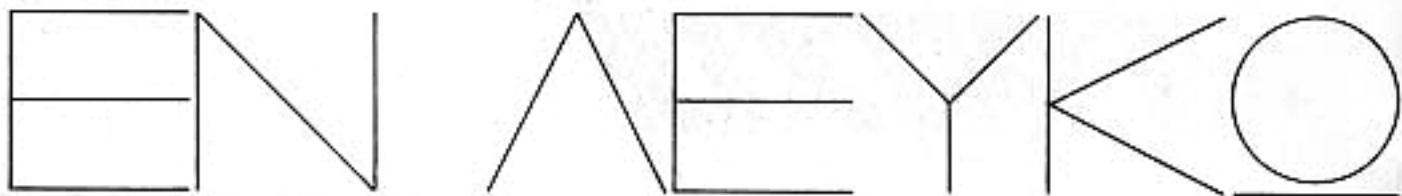
Ή ροπή στρέψεως : Τά φρένα - Ή νέα Κορτίνα.

**Μερσεντές W-125
2001**

**Μετατροπές για Φόρντ
Ταξίδια στην Έλλάδα.**



CITROËN 



ΜΙΑ ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

Είναι κάτι μέρες τώρα το χειμώνα που θέλεις να πεθάνεις! Μέρες που φθάνουν μέχρι τα μάτια σου και σ' εμποδίζουν να δεις καθαρά. Βρέχουν, έχουν σύννεφα, κρύο και κάνουν τ' αυτοκίνητα να κινούνται το ένα πίσω απ' τ' άλλο, λες κι' είναι δεμένα... Έκτος βέβαια που πλημμυρίζουν τα υπόγεια και τα 3/4 των δρόμων της πόλεως των Αθηνών... Λοχημες μέρες αυτές. Είχαμε τελειώσει το 4ο τεύχος, το είχαμε πάει στο πρακτορείο κι' ήταν παραμονή Χριστουγέννων κι' είπα να κρησιμοποιήσω λίγο τα πόδια μου, που κοντεύουν ν' ατροφίσουν. "Ετσι περπάτησα και τα βήματά μου μ' έβγαλαν, όπως λένε, στον κύριο... Δεν ξέρω αν ποτέ το έχετε αισθανθεί... Εκείνο το σφιξιμο στο στομάχι, που σου λέει ότι κάτι πέρασε και δεν πρόκειται να γυρίσει ποτέ πιά. Αισθάνεσαι κομμένος, αδύνατος και σχεδόν έτοιμος να βάλεις τα κλάματα, αφού δεν ξέρεις τι είναι αυτό που σε κάνει έτσι! Στεκόμουν εμπρός σ' εκείνη τη μικρή λίμνη που έχει πάπιες και άχθες με στρόγγυλα βότσαλα. Χάζευα ένα μικρό, κοντρό μπόμπο, που κρατούσε στα χέρια του δύο αυτοκινητάκια, είχε στη λίμνη δύο βαρκάκια και έβρισκε καιρό να πετάει βότσαλα στις πάπιες! Ένα τέρας με ξανθό μαλλί και κόκκινες κλίτσες, που μιλούσε δυνατά στον εαυτό του για τα υπέρ και τα κατά των πλοίων του και των αυτοκινήτων του... Εκεί παρουσιάστηκε κι' η στομαχική διαταραχή. Γιατί αυτό την εικόνα κάπου την είχα δει. Κάπου είχα ζήσει τις ίδιες κινήσεις, πάλι στην ίδια λίμνη, με τα ίδια βότσαλα και, ασφαλώς, διαφορετικές πάπιες. Χρειάστηκαν μερικά ρίγη και μερικές σταγόνες βροχής για να αρχίσουν να έρχονται οι εικόνες.

...Τριών ή τεσσάρων έτιών, με κάποιον μπόμπο, που τώρα κάνει το δικηγόρο. Είχαμε δυο καρρότσια, δυο αυτοκινητάκια, που τα ώδηγούσαμε με ατσάλουρμα και μικρό τιρόνι κι' ένα πλοίο... Μιά άτρακατο, που έβαζες λάδι και ψυτίλι κι' αν οι παλιότεροι από εας δεν τις θυμούνται, τότε δεν θέλω να τους ξέρω! "Ετσι παίζαμε τότε κι' ήταν η στιγμή, που ποτέ δεν θα ξανάρθη, που μ' έκανε έτσι, αλλά αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Σημασία έχει ότι ανάμεσα στους αναγνώστες μας υπάρχουν πολλοί, που ξεκίνησαν έτσι. Από καρρότσια κι' άτρακάτους και μικρά αυτοκινητάκια, που τους έβγαζαν τα μάτια για να δουν τι έχουν μέσα. Κι' αυτό το λέω, γιατί έρχονται εδώ ή γράφουν και λένε: ...Θέλω να σπουδάσω μηχανικός. Πώς να μη σπουδάσω, αφού, από τότε που ήμουν τεσσάρων, σκαλίζω μηχανές. Και προσπαθούμε να τους πούμε πού και πώς και τι προστιτικές έχουν. Μετά είναι κι' οι άλλοι αναγνώστες μας. Οι νεοκράτες. Λάστιχα άκτινωτά; Δισκόφρενα; Πρόσφυσις; Κινητήρες; Οι W-125; Οι "Αουτο Γιούνιον V-16. Ποι ήταν όλα αυτά τόσα χρόνια εκάπτονται. Και να που η Μεγάλη Μπιγα τους τσιμπά. Και γίνονται κι' αυτοί όχι «πελάτες», που δίνουν δέκα δραχμές, αλλά Μέλη της Λέσχης! Δεν ξέρω αν το τέρας εμπρός μου, που εξακολουθεί να μιλάει στα παιχνίδια του, θα γίνει κάποτε μέλος της Λέσχης, αλλά, όσο περνούν τα χρόνια, τόσο αυξάνονται κι' οι πιθανότητες. Και ξέρετε γιατί; Γιατί έξω στους δρόμους τ' αυτοκίνητα πάνε το ένα πίσω απ' τ' άλλο, οι δρόμοι γεμίζουν νερά, ο κόσμος σκοιόνεται «λόγω ταχύτητας» και τα φώτα της τροχαίας πολλαπλασιάζονται καθημερινά. Περπάτησα έξω απ' το πάρκο στην κίνηση. Σκεπτόμουν τις έπαφές μας για το τεύχος Φεβρουαρίου. Σκεπτόμουν αν όλοι έμεις ζούμε σ' αλήθεια στον κόσμο μας ή αν έπρεπε να μείνουμε για όλη μας τη ζωή πάλι στη λίμνη με τα στρόγγυλα βότσαλα... Τι περίεργα πράγματα σκέπτεται κανείς μια παγωμένη μέρα στο πάρκο.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΑΘΑΣ